

El trenta

Ja tenim el 30% de l'IRPF. Tot fa pensar, vist des d'una certa distància, que el pacte entre el PP i CiU funciona a tot vent. Al si de la coalició nacionalista cada dia es repeteix més aquella afirmació plena d'autosatisfacció que assegura que s'ha aconseguit més en quatre mesos que en una dècada de govern socialista. Per il·lustrar l'afirmació, es posa com a exemple el nou acord de finançament autonòmic.

L'acord té, segons expliquen els seus negociadors, tres virtuts noves i qualitativament importants respecte a l'anterior model pactat amb el govern socialista, a més de la ja coneguda eliminació dels límits. La primera és que el govern del PP s'ha compromès a augmentar la inversió de l'estat a Catalunya fins a acostarse al 16% —d'acord amb el percentatge de població que representem—, mentre que en l'etapa socialista va rondar una mitjana del 9%, excepte els dos últims anys de mandat, quan va estar vigent l'acord amb CiU. La segona virtut de l'acord és que trenca un dels "vicis d'origen" de l'anterior model de finançament: a partir d'ara el finançament creixerà en funció dels ingressos de l'estat, i no del PIB. Els primers sempre creixen més que el segon. I la tercera és que el criteri de població tindrà més pes en la nova fórmula. Per parlar clar, en la nova fórmula del finançament pesaran menys els quilòmetres quadrats i més els habitants, cosa que beneficia Catalunya però també, per exemple, el País Valencià. De fet, aquesta última va ser una de les peticions que va fer Zaplana a Pujol en la darrera reunió que van tenir. Al president de la Generalitat Valenciana li deu sortir millor parlar amb Pujol que trucar a les portes de la seu del PP a Madrid. Per amanir aquestes virtuts públiques, l'acord el completa una darrera virtut, diguem-ne privada, que permetrà al govern català arrodonir els seus ingressos "per vies específiques": diners via acords bilaterals o convenis estat-Generalitat.

Aquest és el regal que els homes de Joaquim Molins han servit amb safata a Jordi Pujol. Malgrat la fluïdesa en el diàleg i les facilitats amb què es van tancant els

pactes, a Convergència ja hi ha qui vetlla perquè això no es converteixi en un festeig embriagat. La direcció del partit té prevista una acceleració de la reivindicació nacionalista de cara als propers mesos, per fugir del temut efecte "espanyolitzador" de la imatge de CiU que pugui tenir el pacte. En els propers dies hi ha prevista una intervenció pública de Jordi Pujol on, segons diverses fonts, fixarà un nou horitzó reivindicatiu en matèria d'autogovern. Tampoc Duran i Lleida no perd ocasió per recuperar el to nacionalista: només cal veure l'espectacular abstenció d'Unió

en la votació de la nova bandera de Barcelona.

De moment però, Jordi Pujol ja té l'acord a la butxaca. Un acord que a ulls de molts pot ser encara insuficient, sobretot per aquells que consideren que un finançament satisfactori és aquell que permet als catalans recaptar i administrar la totalitat dels seus impostos —que és el que fa qualsevol país normal del món—. Però Pujol no competeix, almenys per ara, en aquesta via, la via de la sobirania fiscal, sinó que competeix en la via de la corresponsabilitat fiscal. I en aquesta via, només té com a rival el PSC, i per ara, li ho posen molt fàcil. Malgrat que la via de la corresponsabilitat fiscal va ser engendrada a les entranyes del socialisme català de la mà d'Antoni Castells, el

PSC ha criticat durament l'acord de la cessió del 30% de l'IRPF. Tot i que han matisat que no s'oposen al contingut del pacte sinó a la forma "poc transparent" com s'ha negociat, la seva crítica difícilment es pot interpretar si no és en clau de política estatal. Els socialistes catalans sembla que prefereixen sumar-se a l'estratègia global del PSOE d'intentar dinamitar el pacte entre CiU i el PP per precipitar la caiguda d'Aznar, abans que prioritzar els seus interessos en la política catalana. Una vegada més, el PSC, potser enlluernat encara per l'esplèndid resultat del passat 3 de març, està regalant a Pujol l'exclusiva de la defensa d'un millor sistema de finançament per Catalunya. És com si li regallessin vots per les autonòmiques, com si la prioritat del partit no fos que Joaquim Nadal arribi algun dia a la Generalitat sinó que González recuperi la Moncloa. ■

PERE MARTI

"El PSC sembla que prefereixi sumar-se a l'estratègia global del PSOE d'intentar dinamitar el pacte entre CiU i el PP abans que prioritzar els seus interessos en la política catalana."